

عنوان مقاله:

تعبیرپذیری واژه سخن در شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

متن شناسی ادب فارسی، دوره 5، شماره 4 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

فریده وجدانی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه زنجان

خلاصه مقاله:

شیوه به کارگیری زبان در شاهنامه فردوسی همچون آثار دیگر بزرگان ادب فارسی، شیوه‌ای خلاقانه و در عین حال منحصر به فرد است. نمونه‌ای از این خلاقیت هنگام استفاده از واژه سخن روی می‌نماید. فردوسی بدون مقید ماندن به کاربردهای متداول این واژه در روزگار وی، قابلیت خاص واژه یاد شده را دریافته است و در درون منظومه هنری خود ظرفیت تعبیری بسیار فراخی بدان بخشیده است. هدف پژوهش حاضر آن است تا به منظور تبیین این ویژگی از سروده فردوسی، با استفاده از روش توصیفی-تحلیلی سی و شش تعبیر برای واژه سخن ارائه دهد و توجه خوانندگان را به گستره مفهومی یکی از واژه‌های حماسه ملی ایران و بازشناسی ظرفیت‌های آن معطوف سازد. برجسته سازی جایگاه واژه سخن در نظام زبانی فرزانه توس که امکان تعبیرپذیری متن را فراهم می‌آورد و نیز بازنمایی سبک شخصی وی در به کارگیری این واژه که گاه دریافت مفهوم آن را بر عهده مخاطب می‌نهد و گاه شخصاً به تعبیر آن می‌پردازد، از اهداف دیگر شکل‌گیری این پژوهش است.

کلمات کلیدی:

شاهنامه، فردوسی، واژه سخن، تعبیر پذیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1182838>

